

İlqar Rəsul

(Hekayə)

Dostları onu çox istəyir. O da dostlarını. Hər dəfə danxır onları. Amma gəlib görmür heç birini...

Çoxdandır başqa şəhərdə yaşayır. Öz şəhərinə illə bir dəfə baş çəkir. O da dost-tanışa xəbər vermədən. Səhər təy-yərədən düşür, axşam minib geri uçar. Xanımından başqa hamı iştirib onu bu şəhərdə. Elə şəhəri də. Amma çox doğmadır şəhəri ona. Elə ona görə çox ləngim ki, birdən yapışb buraxmaz özündən. Toya-bayrama çağırın olanda da gəlmir. Axıncı yığıncaqdan iki gün sonra tərək edib şəhərini...

Heç unudulması yığıncaq deyildi. Hamı kimi o da şıq geyinmişdi. Qara kostyum, ağ köynək, qara qalstuk, döş cibdə ağ dəsmal, geri darıranmış yağlı qara saçlar, qızıl qol saati, qızıl nişan üzüyü, bərç vuran qara çəkmələr. Hamıdan gec getmişdi məclisə...

Restorana giren kimi banket zalına keçib döşəmədən bir pille hümdür səhnəyə qalxdı, əllərini havada yelləyərək hamını salamladı. Pərakəndə düzül-

müş dairəvi masaların ətrafından gurultu alqışlar, qadın-kişi səslərində "bravo" qışqırıqları bir-birinə qarışb səhnəyə axdı. Fit çalanlar da oldu. Gəlişi stəkandakı suyu daşıran son damla olmuşdu sanki. Gözə görünməyi ilə məclisin təzyiği qalxdı, həzin pıçıldılar əndazəni aşan haray-qışqığa çevrildi, hamının üzünə sevinc qondu...

Səs-küy səngiyən kimi havada yellənib zalı salamlayan əllərini arxasında cütlədi, utanan adamlarsayağı gülümsünüb çənəsini azca irəli uzadaraq, yüngülcə mikrofonu tərəf əylədi – bu onun belə məclislərdə ənənəvi tərzidi – gözlərini masalardan ayırmadan ehtiyatlı səslə dedi ki, xanımlardan kimi rəqsə dəvət etsəm, əri məni öldürməz? Zala anı bir sükut çökdü. Hamı beynini işə salıb onun nə istədiyini anlamağa çalışırdı. İlk anlayan xanımlar oldu deyəsən. Həm də sanki hamısı təxminən eyni vaxtda anladı. Qəfilən əvvəl bir, adınca iki kişi oturduğu yerdəcə inildəyib əylərəcə topuğunu tutdu. Sonra bütün masalardakı kişilər diksindilər, ilan vurmuş kimi kürsüdə qıvrıldılar, kimi inildədi, kimi əyilib topuğunu tutdu, ağrıdan dizini yerə qoyan da oldu. Hamısı da üz-gözünü turşudub ya xanımına, ya da ona baxa-baxa əlini qaldırırdı. İki əli həvada olan da gözə deyirdi. "Mən öldürməmə" deyən kimi, astaca lənətləyib ucadan etiraz etmədiyini bildiren kimi, "yaramaz, yenə gələn kimi bir oyun çıxartdı" pçıldayıb gileyən kimi. Amma gec idi, topuqlar eldən getmişdi deyəsən. Onun nə istədiyi-

ni anlayan kimi hər xanım təxminən "nə durmusan, dilənsənə!" deyib, dikdəban ayaqqabısının şiş burnu ilə masanın altında ərinin topuğuna vumuşdu...

Zaldə yenidən hay-küy yaranmışdı. Kişilərin bir üzü inikləyir, biri gülmür, qadınların iki üzü də gülmürdü. Kimə yaxınlaşacağını bilmirdi. Döyükdü ki, dostlarından biri "ay səni yaramaz!" deyib tələsik qalxdı, əlindən tutub xanımını da qaldırdı, axsaya-axsaya bir-iki addım irəli yeridi, qadını ona tərəf ötürdü. Dodağının altında daha nələrsə dedi, uzaq-

Sonuncu tanqo

dan barmaq silkələyib güldü, qayıdıb yerində oturdu. Deyəsən topuğundan iki zərbə almışdı. Güclə qayıdı yerinə. Xanım gülb-gülb səhnəyə doğru yeriyirdi, ona çatıb bir əlini ovcuna dürtüdü, o birini çiyinə qoydu, irəli əyilib üzündən öpəndə qulağına – "musiqi bitincəyədək rəqs edəcəyik, yoxsa sənin də topuğunu qıraram" – pıçıldadı və artıq səslənməkdə olan tanqoya uyğun oynamağa başladılar...

Başqa xanımlarla da tanqoya rəqs elədi o axşam. Ərinə baxıb acıq vermiş kimi onun üzündən öpən, bir əli ilə yaxalığıni sığallayaraq nələrsə deyən, başını çiyinə qoyub gözlərini yuman xanım da oldu rəqs edərkən. Hamısının da əri məsa ətrafından baxıb gülmür, arada barmaq ilə onu bir-birinə nişan verib nələrsə deyir, yenə gülmürdülər. Çoxunun bir əli hələ də hərdən topuğuna dəyib qayıdır. Hallarına baxıb onu da gülmək tutur-

du arada. Öz yığıncaqları idi. Yad adam yox idi. Hamısı ailəvi dostlar. Məclisdə olduğu bir saat ərzində bütün xanımlarla rəqs elədi. Həm də tanqoya. Çox yox, hərəsi ilə bir az...

Sonra şampən dolu bakal götürüb bir-bir bütün masalara yaxınlaşdı, hamı ilə yüngülcə içdi, ayaqüstü bir-iki kəlmə danışdı, yenə səhnəyə qayıtdı. Əllərini havada yellədi, arxasında cütlədi, mikrofonu əyilib hamını sevdiyini dedi, təşəkkür elədi, vidalaşb getdi. Gəlişi məclisin əhvalını necə qaldırmışdısa, tez

gedişi o qədər mütəəssir etdi hamını bir anlıq. Amma o çox qala bilməzdi. Və bunu hamı bilirdi deyə heç kim təkid etmədi...

Xanımı xəstə idi, iki gün əvvəl öz istəyi ilə xəstəxanadan evə köçürülmüşdü. Yataqdan heç qalxa bilmirdi artıq. Onu zorla göndərmişdi məclisə. Məclis deyəndə ki, ənənəvi yığıncaq idi bu. Hər il mart ayının ilk istirahət günü eyni saatda, eyni restoranda təxminən otuz nəfərə yaxın tələbə yoldaşı ailəvi yığışırdı. Ənənəyə sadıq idilər. Başqa ölkələrdən gəlib özünü çətdirənlar da olurdu. Bu dəfə də hamı gəlmişdi. Birəcə onun xanımı yox idi məclisdə. Xanımı xəstə olduğu üçün o da getmək istəməmişdi yığıncağa. Amma qadın təkid etmişdi, getsin, şənlənsin, ən azı məclisdəki bütün xanımlarla rəqs etmədən geri qayıtmasın. Həm də ikisinin sevimli tanqosuna. Restoranın musiqiçiləri də bələd idi onların

tanqo sevdasına və gözəl rəqsinə...

Evvə gəldi. Xanımına qulluq edən tibb bacısı həyəcanlı idi, sakitcə qalxıb yan otağa keçdi. O, əynini dəyişmədən xanımın yanına uzandı. Çox halsız idi qadın. Ərinin gəldiyini duyanda üzünə xəff təbəssüm qondu. Ehməllicə xanımını yanıstə çevirdi. Üzbüz qaldılar yataqda. Tanqo oynamağa hazırlaşmışlar kimi bir əlini belinə doladı, sol əlini ovcunun içinə aldı. Qadın sağ əlini güclə qaldırıb onun çiyinə qoydu. Gözlərini yumub tanqonu zümzümə etdilər. Bu, onların birgə həyatında sonuncu tanqo oldu...

Səhəri gün nahara yaxın xanımını dəfn elədi. Yas mərasimi yığcam oldu. Ancaq yaxınlarla və evdə. Başsağlığına gələn kişilərin bəziləri yüngülcə axsayırdı o gün. Mərasim bitdi, hamını yola salıb dəniz kənarına getdi. Hava qaralmışdı. Bir az gəzinəndən sonra məhəccərə dirseklənib dənizə baxdı-baxdı... Hara-dasa uzaqlarda tanqo çalındığını duyub ətrafa boylandı. Birdən anladı ki, başının içində səslərin tanqo. Ayağının ağrıdığıni hiss etdi. Əyilib şalvarın balağını qaldırdı, corabın boğazını aşağı çəkdi. Topuğu şişib qızarmışdı. Özünü dikəldib xanımını rəqsə dəvət elədi...

Bulvarda gəzinənlər ayaq saxlayıb maraqla təkbaşına tanqo rəqs edən otuz beş-qırx yaşlarında, iş qeyimli, qara uzun təkəri siyətinə dağılmış, üzü xəffli tükü, ağbəniz oğlana baxırdılar. Oğlan sağ qolunu özündən başqa heç kimin görmədiyini zərif qadının bilinə dolayb sol əlinin ovcunu çiyi barabanında açıq tutaraq yerində astaca fırlanırdı. Gözlərini yummuşdu. Üzündə təbəssüm vardı...

(Hekayə)

vanına məsləhət üçün gəlir, onun Məsə

Kubu meydanı pərt halda tərək edir. Gö-

govaraq bir gecə o cəsərtli və çevri – adi

addımladı, bulaçı və qara bataqlıqları kecdi